

ESCENA 1

Vespre.

PARE, d'uns seixanta anys, afable, molt ben vestit, porta un paquet de pastissera entre les mans. Somriu. RAQUEL, d'uns trenta anys, atractiva, vestida d'anar per casa, el mira intensament.

Silenci llarg.

RAQUEL fa per parlar.

PARE: És molt amable. De debò. Molt amable.

RAQUEL: Estic una mica ocupada.

PARE: Serà un moment.

RAQUEL: No ens havien presentat abans?

PARE: No... que jo recordi.

RAQUEL: I com sap/

PARE: Li he dut unes postres.

RAQUEL: Unes postres?

PARE: M'han dit que li agraden els dolços.

RAQUEL: Sí...

PARE: És un detall.

RAQUEL: Qui li ha dit que m'agraden els dolços?

PARE: Bé, a la majoria li agraden.

Pausa. PARE deixa damunt de la taula el paquet de la pastisseria. PARE mira l'espai i veu que la taula està parada amb espelmes, etc.

PARE: Espera algú?

RAQUEL: Tinc un sopar.

PARE: Només serà un moment, ja li he dit. No vull molestar-la. Ha estat molt graciós perquè a la pastisseria just quan anava a pagar, la noia del costat duia també unes postres i jo no l'he vista, i en girar-me, ella tampoc, tampoc m'ha vist, i hem xocat, i el seu pastís ha caigut a terra. Hem rigut i tot. Per sort, les postres ja estan embolicades... sóc molt negat. Semblàvem una pel·lícula muda. Li agraden?

RAQUEL: El què?

PARE: Les pel·lícules mudes.

RAQUEL: No ho sé.

PARE: No ho sap? Al Toni li encanten...

RAQUEL: Com sap on vivia?

PARE: El meu fill.

RAQUEL: Com?

PARE: M'ho ha dit ell.

RAQUEL: I com ho sap el seu fill on visc jo?

Pausa. PARE somriu.

PARE: A la feina aquestes coses s'acaben sabent, suposo.

RAQUEL: No hauria d'haver vingut fins aquí... Al meu despatx podríem haver parlat més tranquil·lament, senyor...

PARE: Fidel.

RAQUEL: Senyor Fidel, tinc un sopar d'aquí una estona.

PARE: És d'hora.

RAQUEL: He de dutxar-me, endreçar la casa.

PARE: És una casa preciosa.

RAQUEL: Gràcies.

PARE: Amb molt bon gust.

RAQUEL: No tinc gaire temps...

PARE: Seran cinc minuts.

RAQUEL: Ve per parlar del seu fill, suposo.

PARE: No exactament.

RAQUEL: No?

PARE: Vinc a parlar amb vostè. Segurament parlarem del Toni, és inevitable, però no he vingut només a parlar d'ell.

RAQUEL: Ah...

PARE: Tenia ganes de conèixer-la. Crec que ha estat un error que no ens haguéssim presentat abans, no creu?

RAQUEL: Les circumstàncies...

PARE: I més ara que en Toni tot el sant dia està per casa/
RAQUEL: Fidel.
PARE: Digui'm.
RAQUEL: Per si en té algun dubte jo...
PARE: Sí?
RAQUEL: Jo no hi he tingut res a veure.
PARE: Perdoni?
RAQUEL: Tracti'm de tu.
PARE: És un costum.
RAQUEL: Jo no he tingut res a veure amb l'acomiadament del seu fill.
PARE: N'estic segur.
RAQUEL: No depèn de mi.
PARE: Ja m'ho suposo.
RAQUEL: No és la meva feina.
PARE: El què?
RAQUEL: Acomiadar la gent.
PARE: Deu ser una feina delicada i molt desagradable.
RAQUEL: Tothom en parlava molt bé, del Toni. Era el més alegre de tota l'oficina. Sempre reia i sempre que podia tenia un detall amb qui fos.
PARE: Hi anava molt content.

Pausa.

PARE: Va passar alguna cosa estranya? Va cometre algun error?
RAQUEL: Quan?
PARE: Els últims dies.
RAQUEL: No.
PARE: És curiós.
RAQUEL: Per què?
PARE: Em podria donar un got d'aigua? Entre les escales i el parlar se m'ha assecat la llengua.
Pausa. RAQUEL li serveix un got d'aigua. Deixa la gerra damunt de la taula. PARE beu l'aigua d'un glop. Se'n serveix un altre got. Pausa.
RAQUEL: Què és curiós?
PARE: Vostè sabia, abans, que l'acomiadarien, oi?
RAQUEL: Abans?
PARE: Uns dies. Unes setmanes.
RAQUEL: Sí.
PARE: Suposo que no li ho podia comunicar.
RAQUEL: No.
PARE: No és la seva feina.
RAQUEL: Ja li he dit.

PARE: És veritat. Sap que el meu fill sempre em parla de vostè? Per això dic que és una llàstima.

Pausa. PARE somriu. RAQUEL també, tímida.

PARE: I té raó.

RAQUEL: Amb què?

PARE: Diu que no somriu gaire, que sempre va atabalada amb un munt de problemes i que sempre està alerta. Suposo que això deu formar part de la seva feina perquè en qualsevol moment te la poden fotre. Però també diu que quan s'hi atreveix, quan somriu, li surten dos clotets a les galtes. Sempre em parla de vostè.

RAQUEL: Això, diu?

Pausa. PARE assenteix.

RAQUEL: Som amics.

PARE: Són amics.

RAQUEL: A la feina. Som amics perquè jo sempre intentava cuidar-lo si hi havia algun problema. O l'ajudava amb els encàrrecs perquè no els oblidés i a mesura que passaven les setmanes en Toni millorava molt. És molt agraït. Sempre puntual. Això ho deu haver heretat de vostè. Ha trucat a en punt. I aquestes coses no passen perquè sí, m'explico? He mirat el rellotge, perquè sempre vaig amb presses, sóc un desastre, sempre ho perdo tot. Per això m'hi he fixat, i aleshores l'he vist aquí i sabia que era el seu pare, perquè tenen els mateixos ulls i les mateixes mans. La gent no s'hi acostuma a fixar, en les mans, però jo sí. Són grosses. El dia que li vaig comunicar la notícia a en Toni va ser un dels

dies més tristos a la feina. Li tremolaven les mans. Aquella nit no vaig poder dormir. Li vaig donar un got d'aigua i el vaig fer seure. Plorava com mai no l'havia vist. Em vaig sentir tan petita al seu costat, no podia ajudar-lo. Han retallat el 25% de l'empresa. Diuen que si no canviem la tendència podríem quedar-nos amb el 60% dels treballadors. Sembla mentida. El 60%.

PARE treu un sobre tancat i el deixa damunt de la taula. El mira.

PARE: Tingui.

RAQUEL: Què és?

PARE: És per a vostè. No es pensi que hi ha el que acostuma a haver-hi en la majoria de sobres d'aquest país... No l'obri encara.

RAQUEL: Què hi ha a dins?

PARE: No es pensi que és l'únic sobre valuós que porto al damunt. Li puc fer una pregunta? En confiança. Exactament, la seva feina a l'empresa en què consisteix?

RAQUEL: No és important.

PARE: Si no l'han fet fora, deu ser important.

RAQUEL: Faig moltes coses.

PARE: És clar.

RAQUEL: Sóc administrativa, però també/

PARE: Fa altres/

RAQUEL: Coses, sí.